

Wõtak. Ehet kül nel paremaid filmi ei olnud, kui teistel Tuisulaastel, siiski kuitsid naad: Meie filmad on selged ja terased, et pimedamal ööl iga ašja karwa ja kuju äratunnewad! Rahwas ei viitsind oma filmaga waatama minna, sellepäraast uskus ta nende jutu. Kui niisugused ammetmehed ühest ašjast ütlesid: se paistab meie filmi punane, teisest jäalle: se on sinine, — siis mõutas fölik Tuisula fogukond ühest suust: „Jah, se on selge punane, se on selge sinine!“ Oleks üks wðeras tulnud ja neile ütelnud: Armsad mehed! tehke oma filmad paremine lahti, õrge laske ennast petta! Waatage, mis teie punaseks arwasite on walge, ja teie siniseks peetud asi must kui süssi!“ Siis oleks kisa ja kärin kohre lahti olnud. Tuisulased kihendasid ühest suust: „Andke teeääärsele walu, kihutage teda meie fogukonnasi välja! pange wahid raeade peale, et enam tagasi ei tuluge meid efsitama. Tema nurjatu julgeb meie raeade filmi laita.“ Mõned ehk oleks aega mõõda lepinud, kui laitus nende filmade nägemisse oleks puutunud; aga et Walgelased ja neist õpetud ammetmehed seda punet ja sinet neile tööks olid kuitnud, mis nüüd waleks arvati: seda patu ei wõinud naad kellegile andeks anda. Tuisula tarbade hari tööfik kohre waksa forgemaks pääs, kui naad nägid, mis wahwas! pimeduse woli nende auu eest sõdimä läks. Nemad ütlesid rahwale: „Teil on õigus! meie Tuisulas on fölik täielik, siin ei leita kuskil wi-gadust ega puudliku!“

Wahe aéal sõitis ümmarguse ratsastega wantri

peremees rahulist? Tuisula teedel, laaskis mõne tosina seesjugufi wantrid salamahti walmistada ja läkitas neid sügise igalepoole laada-turudele; rahwas ostis siin ja seal ja sõitis foeu; aga sedagi ei pannud ratsaid tähele. Wantrisep ei läinud nende filmi labtites gema. Kui mõnel fogemata ümmargune ratsas filmatõusis, mõtles ta waljul teel ratsa olema siledaks kulunud, et nurke enam ei wõinud näha.

Kui esimene katsetük wantritega nii mõnusasti' feida läinud, püüdis uendaja mees kohre sammu kaugemale minna ja mõnda teist wigalist ašja parema forrale seada. Ta oli ammugi tähelpannud, mis naisjaka lugu nende adra sahfadega oli. Raats sahka föideti kül adra paku külge, aga ei mite föriwi, waid pealestiku, mis läbi oga üks sahk mulla sees leikas, teine liigsahk ilmaaegu ülewalpool maapinda joofsis. Eest wõis awalikult äratunda, kuda fölik tännine põllu kündmine ühe sahaga oli toimetatud: fest teine liig, eblk tuule, sahk ei puutund ial mulla põrmu külge. Mis tulu siis pealmine sahk andis, kui ta maa siisse ei tunginud? — Ühel ööl, sus külaraahwas rahuliste magas, läks ue wantri ehitaja nende adrade fallale, wõtis mõne adra küllest pealmine liiglaha maha ja seadis teiste adrade juures, sus ühe sahaga kündmine maapinda täielikult ei joudnud ülestõsta ja ümberpõõrato, mõlemad sahad föritite adrapaku külgi, et naad üheskoos moa sees läksid. Tuisulased kündsid teisel hommikul osalt ühe, osalt jäalle kahe sahaga oma põlsu; aga ükski neist ei pannud tähele, kuda tema adra küllest liigsahk